

Achter het autoraam schoof de wereld aan me voorbij. Mam zat zwijgend achter het stuur. Uit de speakers jengelden dezelfde liedjes die we ook de vorige keer toen mam me bracht aan één stuk door hadden gedraaid. Ik vroeg me af of ze er zo een soort ritueel van wilde maken, maar begon er verder niet over want de muziek bracht net alle herinneringen aan het afgelopen zomerkamp weer boven en ik wilde alvast in de stemming komen. De playlist werd al voor de tweede keer afgespeeld sinds mam en ik in de auto zaten, en dat was inmiddels bijna vijf uur. Maar toen ik mijn gedachten de vrije loop liet, werd de muziek meer achtergrondruis. De voorpret bezorgde me heerlijke kriebels in mijn buik, maar tussen die kriebels stak iets wat me al weken dwarszat de kop weer op.

Aan de ene kant dacht ik aan de geweldige tijd die ik afgelopen zomer op de magische academie had beleefd. Aan Polly en Ben en alle anderen die ik er had leren kennen. Maar tegelijkertijd bleef de test waarmee mijn sentifleurtalent was vastgesteld aan me kna-

gen. Er waren maar drie uitslagen mogelijk: je kon een Fleurditect zijn, en dan werd je als uiterst begaafd beschouwd. Zo begaafd dat je, in theorie althans, tot op zekere hoogte in staat was gedachten te lezen. Daarnaast kon je als Fleursionair uit de bus komen en dan zou je in principe in staat moeten zijn je in te leven in andermans gevoelens alsof het de jouwe waren. Maar verreweg de meesten bleken, net als ik, een Fleurdiaal te zijn.

Sléchts een Fleurdiaal. Iemand die alleen over het basistalent beschikte, zonder andere bijzondere vaardigheden.

De afgelopen maanden had ik geprobeerd in het reine te komen met mijn talentvorm en ook met de positie die de academie me daarmee toekende. Maar ik moest voor mezelf toegeven dat ik er nog steeds geen vrede mee had. Hoe hard ik ook mijn best deed.

Ik zuchtte en liet mijn hoofd weer tegen de rugleuning zakken, terwijl de wereld achter het raam aan me voorbij bleef glijden. Ik had zo lang de hoop gekoesterd dat ik alleen maar op de magische academie hoefde te komen om eindelijk mijn plek in het leven te vinden. Dat ene heel speciale plekje, dat alleen voor mij bestemd was, dat alleen ik kon innemen, omdat het nu eenmaal van mij was, en waar ik trots op kon zijn. Maar er was niets speciaals aan de plek die me na de test ten deel was gevallen en ik voelde me totaal niet trots. Integendeel. Een Fleurdiaal kreeg in wezen het stempel 'doorsnee'.

Vanzelfsprekend bleven onze docenten erop hameren dat elke uitslag goed was en dat we onszelf niet

met anderen moesten vergelijken. Maar dat deden we natuurlijk toch. En het maakte wel degelijk uit welke talentstatus je had – de academie kon me nog meer vertellen.

Maar er was nog iets anders wat me aan mijn officiële talentvorm niet zinde. Al had ik nog zo geprobeerd me bij de uitslag neer te leggen, het voelde voor mij gewoon niet oké om als Fleurdiaal door het leven te moeten gaan. Ik was niet op mijn plek. Niet op dat ene plekje dat van nature bij me hoorde. Op de een of andere manier voelde het te beperkt, beklemmend en simpelweg niet goed.

Maar ja, wat kon ik doen? Als ik zou bedanken voor het Fleurdiaalschap, wilde dat nog niet zeggen dat ik een andere positie kreeg. Het was kiezen of delen: Fleurdiaal zijn of helemaal niets zijn. De test gold als officieel, dus als ik op de magische academie wilde blijven zat er niets anders op dan de uitslag te accepteren.

Mam remde en de auto kwam abrupt tot stilstand. Ik was op slag weer in het hier en nu.

'We zijn er!' zei ze, en ze glimlachte naar me. 'Vind je het spannend?'

Ik glimlachte terug. 'Beetje wel, ja.' Toen deed ik het portier open, sprong naar buiten en ademde zo diep als ik kon de boslucht in.

Het had de hele reis een beetje gemiezerd en mijn longen vulden zich met lucht die rook naar druipend gebladerte en dampende boomschors. Even sloot ik mijn ogen om de mengelmoes van geuren die voor mij zo onlosmakelijk met de academie verbonden was

nog beter in me op te kunnen nemen. Wat had ik dit gemist de afgelopen maanden. Eindelijk... eindelijk was ik weer hier!

Voor ons lag het bosterrein met zijn knoestige bomen die hoog boven ons uittorenden. Als muren omsloten ze de academie en ik voelde me onmiddellijk veilig en geborgen. Tussen de takken en op de grond scheen licht. Dat was altijd zo, en alleen degenen die hier op uitnodiging van de magische academie waren, wisten hoe dat kon.

‘Kom je, lieverd?’ Mam opende de kofferbak en ik pakte mijn rugzak en weekendtas. We slenterden tussen de auto’s op de parkeerplaats door naar de receptie. Ik moest denken aan de opwindning die ik had gevoeld toen ik hier voor de eerste keer kwam en grijsde. Op van de zenuwen was ik geweest. Nu keek ik voortdurend om me heen en kreeg de eerste bekende gezichten al in het vizier.

‘Ella!’ zei mevrouw Haag bij het bekende houten hokje dat als receptie diende. ‘Wat fijn je weer te zien.’

Stralend keek ik onze vertrouwenspersoon aan. ‘Ik ben ook blij om hier te zijn! Echt heel, heel blij.’ En ik pakte de map met papieren die mevrouw Haag me aanreikte.

‘Hier heb je alvast alle belangrijke dingen voor het herfstkamp. De nieuwe plattegrond van de academie zit er ook bij. En ook nu weer geldt: niet kwijtraken! Hij kan van levensbelang zijn.’ Mevrouw Haag keek me over haar bril heen strak aan en vertrok geen spier. Ze bedoelde dan ook letterlijk van levensbelang.

Ik knikte haastig, zodat mevrouw Haag wist dat ik

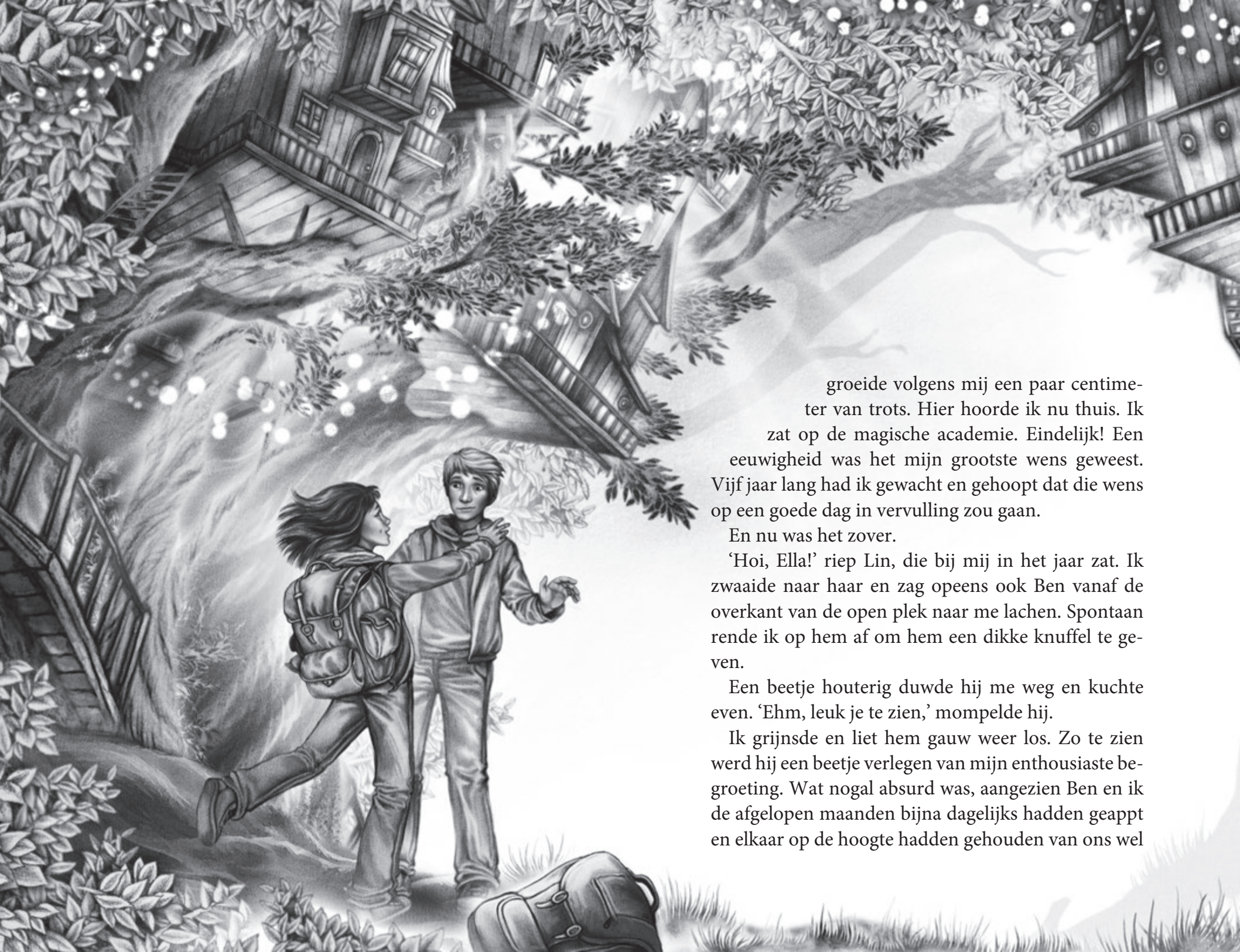
de hint begrepen had. Nogal wiesde dat ik de plattegrond absoluut niet kwijt wilde raken. Alleen daarmee zouden we in het labyrint onder de academie de weg terug kunnen vinden. De oude plattegrond hadden we na het zomerkamp moeten inleveren, omdat de tunnels in de tussentijd toch aldoor zouden veranderen. Ik was heel benieuwd welke gangen en ruimten de afgelopen maanden smaller of breder waren geworden, of misschien wel helemaal verdwenen waren. De ondergrondse academie was één groot mysterie.

‘Loop eens door, Ella!’ Achter me stond Miriam te dringen. Ze duwde me opzij, om ook haar papieren in ontvangst te kunnen nemen.

Ik zei mevrouw Haag gedag en liep met mam naar de aula, waar binnen een halfuur de feestelijke opening zou beginnen. Ik had mam beloofd dat ze mijn onderkomen voor het herfstkamp mocht zien voor ze weer zou vertrekken. De feestelijke ontvangst was tenslotte alleen voor de ouders die hun kinderen hier voor de eerste keer brachten. Dus daar kon mam vandaag toch niet bij zijn, al zou ze nog zo graag willen. Daarom deed ik haar een plezier en liet haar mijn kamer voor de komende twee weken zien, in de hoop dat ze zich niet al te veel zorgen zou maken. Het herfstkamp was helaas een stuk korter dan het zomerkamp – net zo lang als de herfstvakantie van school.

‘Is het terrein nog groter geworden sinds de vorige keer?’ vroeg mam zich verwonderd af, terwijl we langs de houten woonwagens, een XXL-tent en een heel stel boomhutten liepen. Ik legde het haar allemaal uit en

groeide volgens mij een paar centimeter van trots. Hier hoorde ik nu thuis. Ik zat op de magische academie. Eindelijk! Een eeuwigheid was het mijn grootste wens geweest. Vijf jaar lang had ik gewacht en gehoopt dat die wens op een goede dag in vervulling zou gaan.

En nu was het zover.

‘Hoi, Ella!’ riep Lin, die bij mij in het jaar zat. Ik zwaaide naar haar en zag opeens ook Ben vanaf de overkant van de open plek naar me lachen. Spontaan rende ik op hem af om hem een dikke knuffel te geven.

Een beetje houterig duwde hij me weg en kuchte even. ‘Ehm, leuk je te zien,’ mompelde hij.

Ik grijnsde en liet hem gauw weer los. Zo te zien werd hij een beetje verlegen van mijn enthousiaste begroeting. Wat nogal absurd was, aangezien Ben en ik de afgelopen maanden bijna dagelijks hadden geappt en elkaar op de hoogte hadden gehouden van ons wel

en wee thuis. Waarschijnlijk had ik Ben de laatste tijd dus beter leren kennen dan ik hier ooit had kunnen doen. Maar goed, om hem een plezier te doen deed ik een stap achteruit en gaf hem een joviale stomp tegen zijn bovenarm. ‘Dit is mijn moeder, trouwens.’

Mam stak haar hand op en Ben zei: ‘Hallo, mevrouw Fredericks.’

‘Heb je Polly al gezien?’ vroeg ik.

‘Nope.’

‘Oké, ik zie je zo in de aula, maar ik moet eerst mijn moeder nog even een rondleiding geven in mijn riant boomhut op nummer 5.’ Ik zwaaide nog een keer en trok mam vervolgens met me mee. We liepen naar de boomhut waar ik tijdens het zomerkamp gewoond had. De houten wenteltrap slingerde zich rond de stam omhoog tot in de boomkruin. De treden waren nog glad van de regen en verspreidden die intense geur van nat hout en zompig bos. Ik snoof nog eens diep.

De sleutel bleef zoals gewoonlijk steken, maar na wat gemorrel ging de deur piepend en krakend open. Ik hoorde mam een kreetje van verbazing slaken. Binnen was er sinds de zomer niets veranderd. Alles was nog precies hetzelfde: het stapelbed waar Polly en ik in geslapen hadden, het tafeltje met de twee stoelen en de deur met daarachter onze minibadkamer. En al was het krap, het was nog steeds de mooiste kamer die ik ooit had gehad. Maar dat kwam vast ook een beetje door mijn boomhutgenoot, Polly.

‘Wauw!’ Mam draaide een keer om haar as. ‘Dit had

ik ook leuk gevonden toen ik zo oud was als jij. Mooi huisje, hoor!’

‘En, voel je je ietsje beter nu je gezien hebt hoe gaaf het hier is?’ vroeg ik.

Mam deed een stap naar voren en sloeg haar armen om me heen. ‘Ietsje,’ mompelde ze, maar ze liet me meteen weer los en streek een haarlok uit mijn gezicht. ‘Jammer genoeg kan ik je dit kamp niet verbieden... of toch wel, misschien?’ Quasi hoopvol trok ze haar wenkbrauwen op.

Waarop ik – heel voorspelbaar – mijn hoofd schudde.

Maar ook al piekerde ik er niet over mijn plannen dan maar aan te passen en mijn opleiding aan de magische academie op te geven, ik begreep mam wel. Er was veel gebeurd tijdens het zomerkamp, dingen die ik haar liever had willen besparen. Samen met Polly en Ben was ik immers door een soort samenzweringssekte gevangengehouden op een afgelegen terrein, ergens verscholen in het bos, en we hadden ons maar ternauwernood weten te bevrijden. Gelukkig wist mam alleen in grote lijnen wat er was voorgevallen, want zulke dingen zijn natuurlijk voor iedere ouder een beetje te veel van het goede. Toch mocht ik hier weer naartoe van mam, ook al zou ze doodsangsten uitstaan. En dat vond ik echt bewonderenswaardig.

Ze zuchtte zeker een keer of honderd voor ze eindelijk afscheid van me nam. En toen dus op naar de aula.

Het licht uit de glazen koepel boven de ontvangthal van de ondergrondse academie bescheen het bosachtige terrein. Het had een magische aantrekkings-

kracht op me, als op een mot in de nacht. De meeste leerlingen kwamen net binnendruppelen of waren nog afscheid aan het nemen terwijl ik naar de stenen trap liep die bij de glazen koepel in de grond afdaalde. Door deze koepel leek de bovengrondse academie altijd en onder alle omstandigheden op te lichten. Eigenlijk was hij een soort gigantische lampenkap op een open plek in the middle of nowhere.

‘Daar ben je!’ hoorde ik mijn lievelingsstem ergens achter me roepen, en van blijdschap struikelde ik over mijn eigen voeten.

‘Polly!’ piepte ik. Ik wachtte tot ze bij me was om haar nog steviger te kunnen omhelzen dan ik zonet bij Ben had gedaan. In tegenstelling tot Ben kneep Polly mij gelukkig wel helemaal fijn.

‘Ben je nu net aangekomen?’ Ik keek naar de rugzak die Polly nog niet eens had afgedaan.

‘Yep! We kwamen in de file terecht en waren toch al laat vertrokken, omdat Farris altijd uren bezig is met inpakken. En alsnog heeft pap het bijna op tijd gered.’

Ik grinnikte. Polly was dol op haar grote broers, maar ik wist dat ze ook blij was om eens een tijdje van ze verlost te zijn.

Achter ons ontstond een opstopping op de trap, dus liepen we verder – niet dat iemand ons de schuld van deze file gaf, hoor. Eenmaal beneden kwam ons de mengelmoes van veel te veel geuren tegemoet, die allemaal tegelijk onze aandacht opeisten. Zo’n potpourri aan aroma’s kende ik alleen van hier.

De aula had het formaat van een stuk of wat woonkamers achter elkaar. Ik werd in één klap overrom-

peld door een geur van pijnbomen en walnootolie, vermengd met een vleug lelie, pepermuntkauwgum, viooltjeswortel, amandel en kruidnagel. Ik draaide me om naar Polly, die me een knipoog gaf. Ze had een bos op haar wangen en haar ogen glinsterden, haar hele gezicht straalde als een kerstbal. Ook ik had volgens mij een glimlach van oor tot oor. Bij elke volgende stap in de aula snoof ik weer nieuwe geuren op.

De rest van mijn klasgenoten zat al op de stoelen die tussen het gebloemde behang en de gouden fotolijstjes waren neergezet. Polly kreeg Ben in het oog en sleurde me tussen de rijen onder de glazen koepel door naar hem toe.

‘Hé, Ben!’ riep ze, en ook zij omhelsde hem.

‘Eindelijk, je bent er,’ antwoordde hij gesmoord vanuit Polly’s wurggreep. Ben bewoog zich nog steeds wat als een houten klaas, maar ik zag aan hem dat hij minstens zo blij was als wij.

‘Kom op, relax!’ lachte Polly, en ze klopte hem een paar keer op zijn schouder. ‘Je bent nu weer hier, bij ons!’

‘Gelukkig wel, ja,’ kreunde Ben. ‘Ik had het thuis geen dag langer uitgehouden.’

Ik moest even slikken, want ik wist dat Ben een moeizame relatie met zijn vader had, ook al probeerde hij het onderwerp zoveel mogelijk te vermijden. Maar toen Polly hem een por in de zij gaf, kon er toch een glimlachje vanaf.

Langzaam stroomde de aula vol en voor in de zaal, bij het spreekgestoelte, ontdekte ik ons schoolhoofd: Lucie Alvenstein. Lucie stond naast mevrouw Yilmaz,